

— A tko ti jamči, da će nam uspjeti, da je i silom slomimo?

— Ekcelencijo, ovi ljudi vele, da sila i kola lomi, kamo li ne bi jednu djevojku!

— A da se ovaka djevojka prometne u lavicu?!

— Gore po nju! Mi bismo lavicu u krletku radi... pokušaja umorstva!

— Ti si, Luka, vrag i sotona! Uzmimo, dakle, da će ići sve glatko. Poslije podne napiši uhitbenu zapovijed, a istodobno i nalog kapetanima Petru Tomiću i Ivanu Celiću, da se imaju smjesta predstaviti našem gospodstvu. Razumijeva se po sebi, ako se oni odmah pokore nalogu, onda je uhitbena zapovijed bespredmetna. Ne pokore li se smjesta nalogu, onda se vrši uhitbena zapovijed. Imadu se okovati i okovani zatvoriti u dno kule. Ja ću potpisati i naloge i uhitbenu zapovijed, pa ćeš na oba spisa udariti moj pečat, kad oni bez toga moje vlasti ne priznaju!

— Komu imam da uručim uhitbenu zapovijed?

— Kapetanu talijanske pješadije Aleksandru Zuliani. Neka on između svojih plaćenika izabere dvanaest najboljih momaka. Kad zamrači, ponijeti ćeš u stan Tomićev pa u Celićev moj nalog. Ako se oni do ponoći ne pokore nalogu, onda neka uređuje kapetan Zuliani. Ti ćeš ga pratiti. Lupat ćete na vratima, dokle ne otvore. Držim, da se opirati ne će. Zuliani će ih okovati. Jesi li me razumio, Luka?

— Od slova do slova!

Barbarigo se opet uzšeta gore dolje. Kad se je nekoliko puta okrenuo, ustuboči se, stisne bradicu u šaku, zažmiri u Luku, pa prihvati:

— Reci mi sad Luka, što ćeš poduzeti, ako ih ne nađeš kod kuće?

— Pozvat ćemo njihove ukućane u ime zakona, neka oni kažu, gdje se nalaze i zašto ih nema kod kuće.

— Dobro. Ali ako ukućani ne budu znali kazati ni jedno ni drugo?

— Oni to moraju znati.

— Ali, ako djevojka ne bude htjela to znati?

— Ja ću joj toliko govoriti i dokazivati, da će ona morati znati, gdje joj je brat.

— Eto, ja se pouzdam u tvoju spretnost. Nadam se, da nisi ipak sve pokvario. A sada slušaj, što ću ti reći.

— Na službu ekcelencijo!